

מוש והפייה

כתב וצייר מיכאל קוסגרוב

מוש חי במערה, לבד ובחושך וכל פעם שפיקסי באה לבקר נעשה לו נעים על הלב.

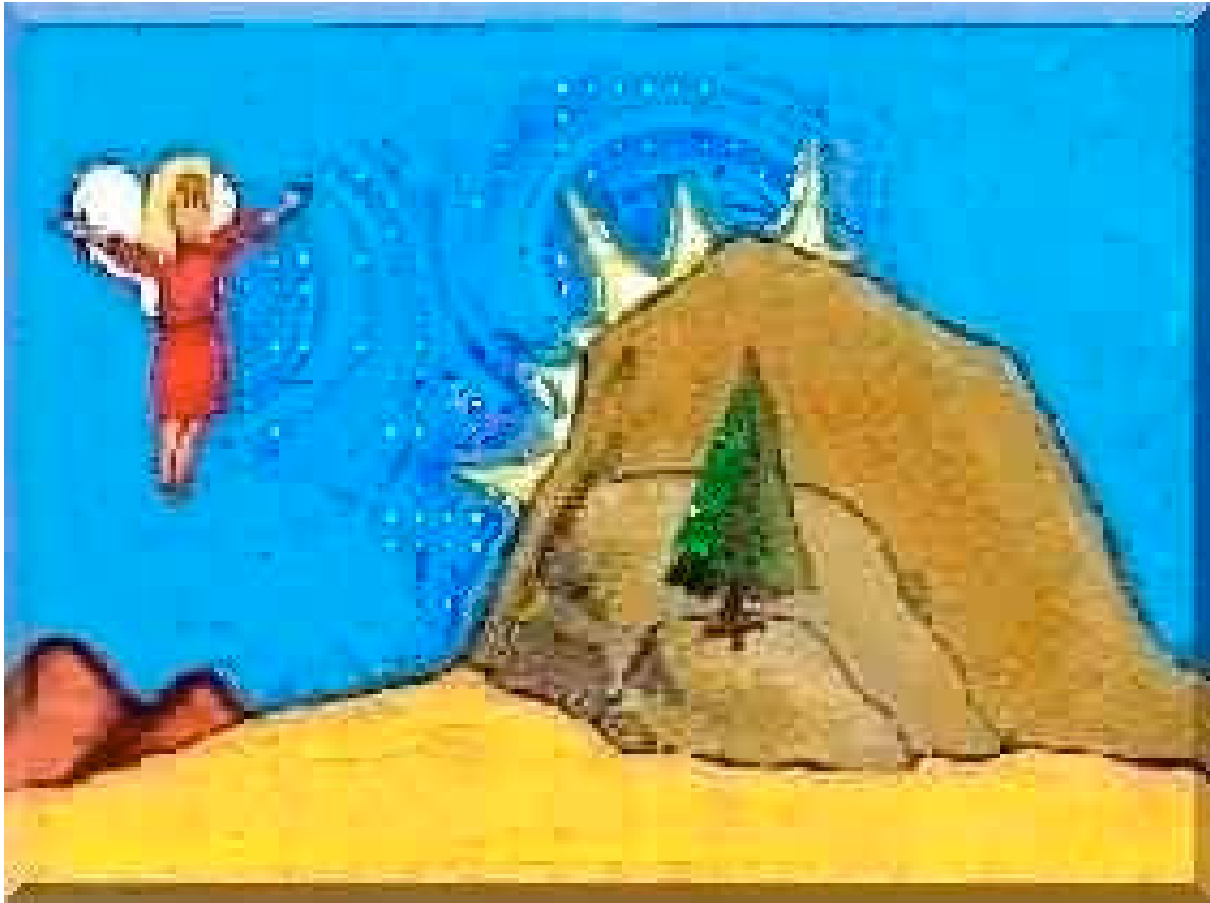
פעם לרגלי ההר שיחקו בשמחה מוש השחור והפייה פיקסי.

פיקסי עפה למערה שלו וקראה שוב "אם
אינך יוצא החוצה, אולי תן לי להיכנס?"

לכן פיקסי הופתעה יום אחד, כשמוש קרא
לה "היום אינני רוצה לשחק! אני לא מרגיש
טוב!"

היא נפנפה בידיה ופתאום נעלם החושך
שבמערה. והיא ראתה שלמוש "פנס" גדול
בעין.

"לא! לא!" קרא מוש ונכנס עמוק יותר
למערה. פיקסי הבינה שמשהו לא בסדר
אצלו.

מוש הסתובב ואמר "את חושבת שאני משקר? אין לי כנפיים כמו לך, ולפעמים אני יכול למעוד."

"נפלתיו" אמר מוש "ועכשיו תעשי חושך שוב". אבל פיקסי אמרה "אל תספר שקרים לידידתך הטובה ביותר!"

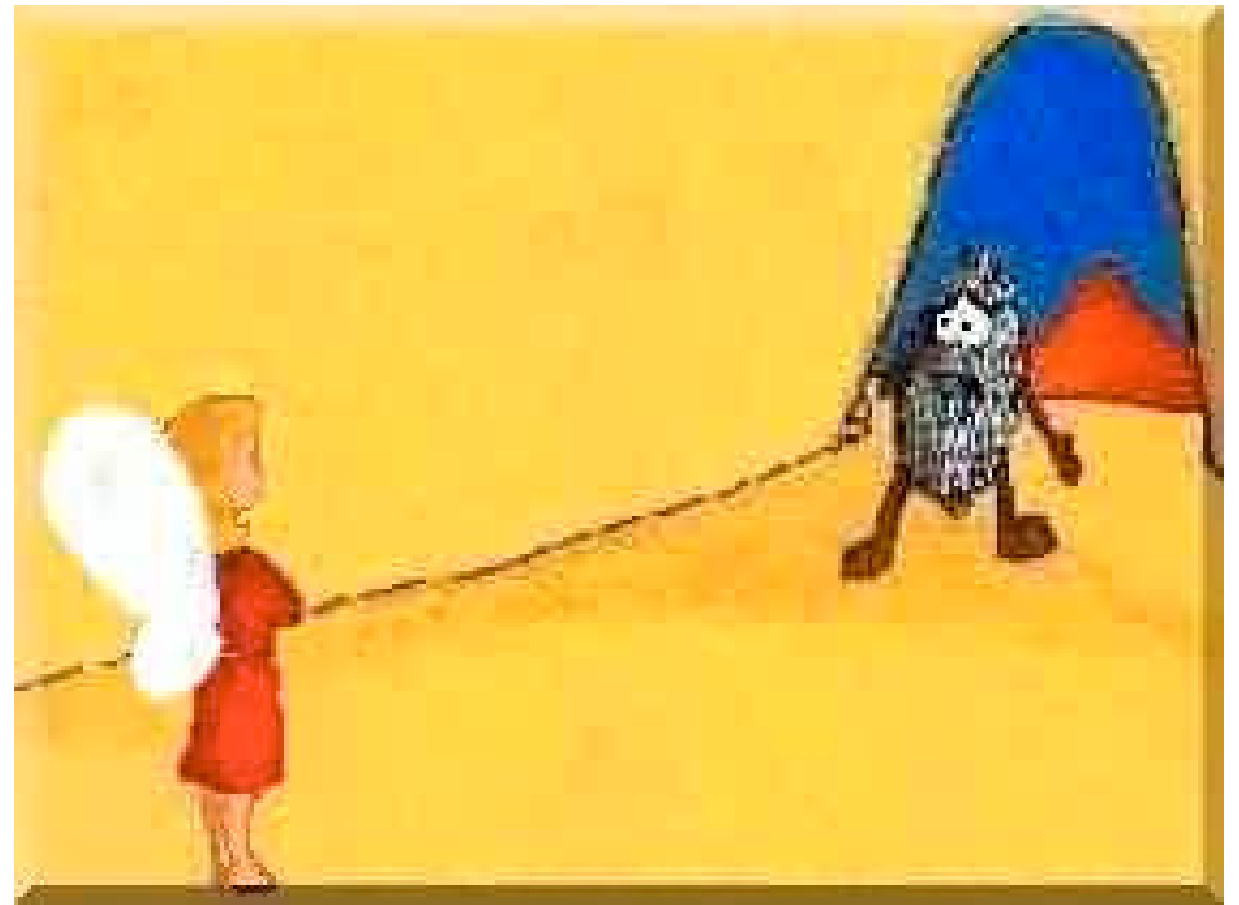

"טוב" אמר מוש ושפשף את עינו "האמת היא שעליתי להר והגרומבלים הכו אותי!"

"שאלתי כי אני דואגת לך" אמרה פיקסי "אילו רק נפלת, לא היית מסתיר זאת."

אדבר אתם מיד ואגיד להם שלא צריך
להכות לאף אחד!"

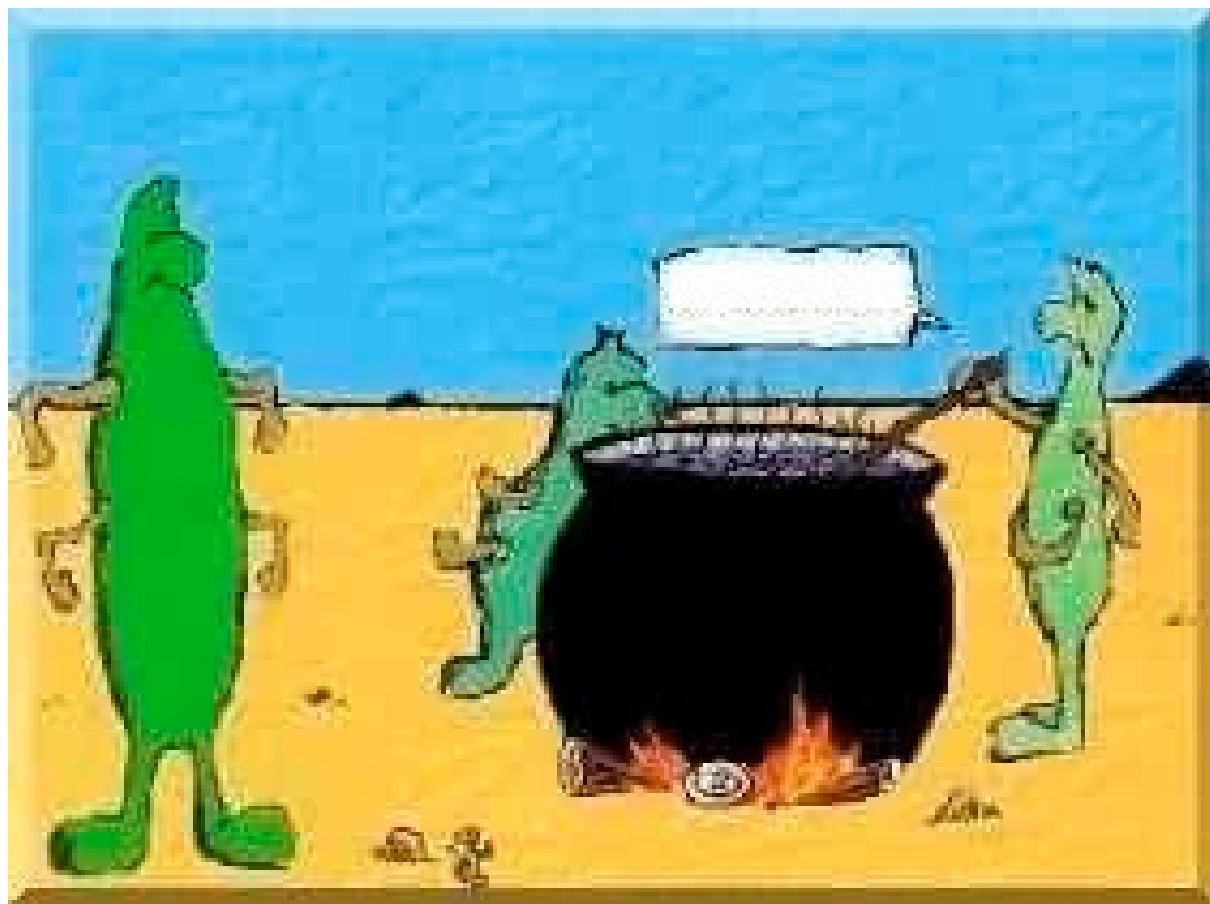
פיקסי עפה מהמערה ואמרה "זה לא בסדר.
הם לא נהגו יפה."

אם יגלו שסיפרתי לך, ירביצו לי חזק יותר!
אל תלכי לשם ואל תרגיזי אותם יותר!"

"לא! לא!" קרא מוש "לא ניתן לדבר כך
אליהם!"

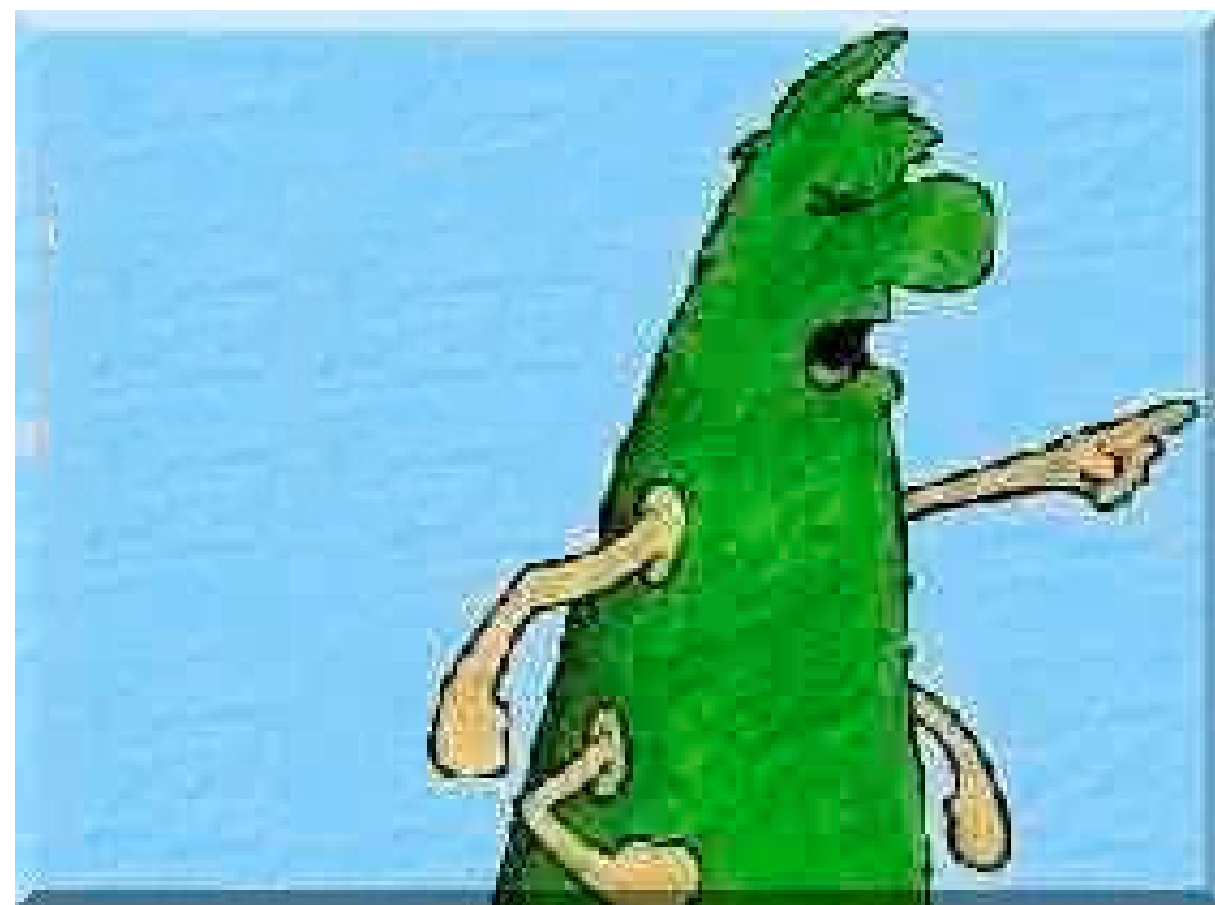
גרומבלים עמדו בחבורה על ההר סביב סיר גדול שבו בישלו מרק.

"אל תדאג" אמרה פיקסי והיא עפה להר אל חבורת הגרומבלים.
"חכי!" קרא מוש ורץ במדרון אחריה.

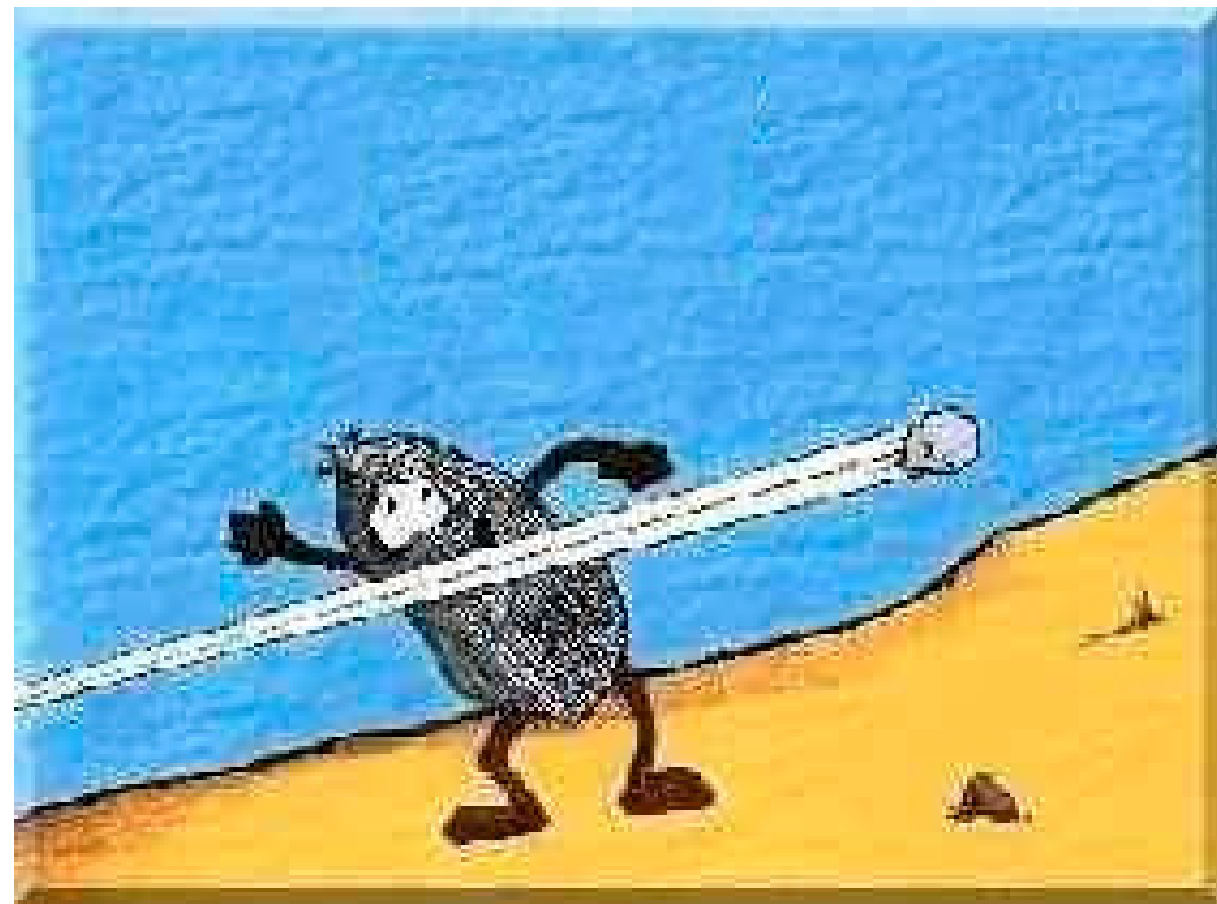
"מוש הקטן חזר הנה ובא עם מישהי לחברה. תכף אטפל בהם, רק שמרו לי קצת מרק!"

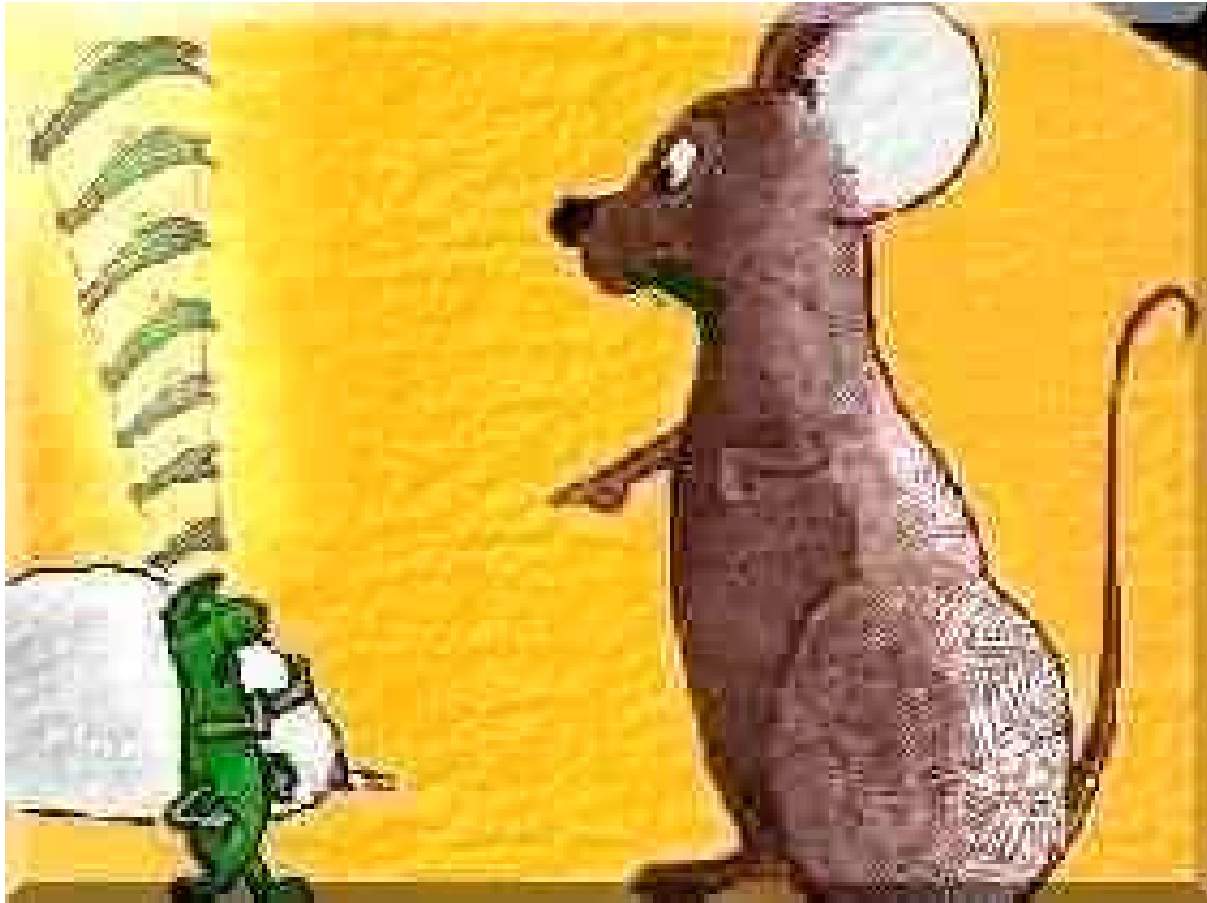
הם לא ראו את מוש או את פיקסי המתקרבים, עד שהגדול שביניהם קרא "ראו כאן!"

הגרומבלים צחקו והריעו לחבר שלהם.
ואז פיקסי אמרה "זה לא בסדר! תתביישו
לכם!"

והוא זרק אבן שכמעט פגעה במוש. ומוש
קרא "את רואה? מספיק לנו, פיקסי, בואי
ונברח
מכאן."

הם נעשו קטנים יותר ויותר, עד שהגדול
ביניהם לא הי גדול מגלולה!

הגרומבל הגדול זרק אז אבן עליה, וכל
האחרים מחאו לו כף.
אבל פיקסי הניפה את ידיה וחבורת
גרומבלים התחילה לקטון..

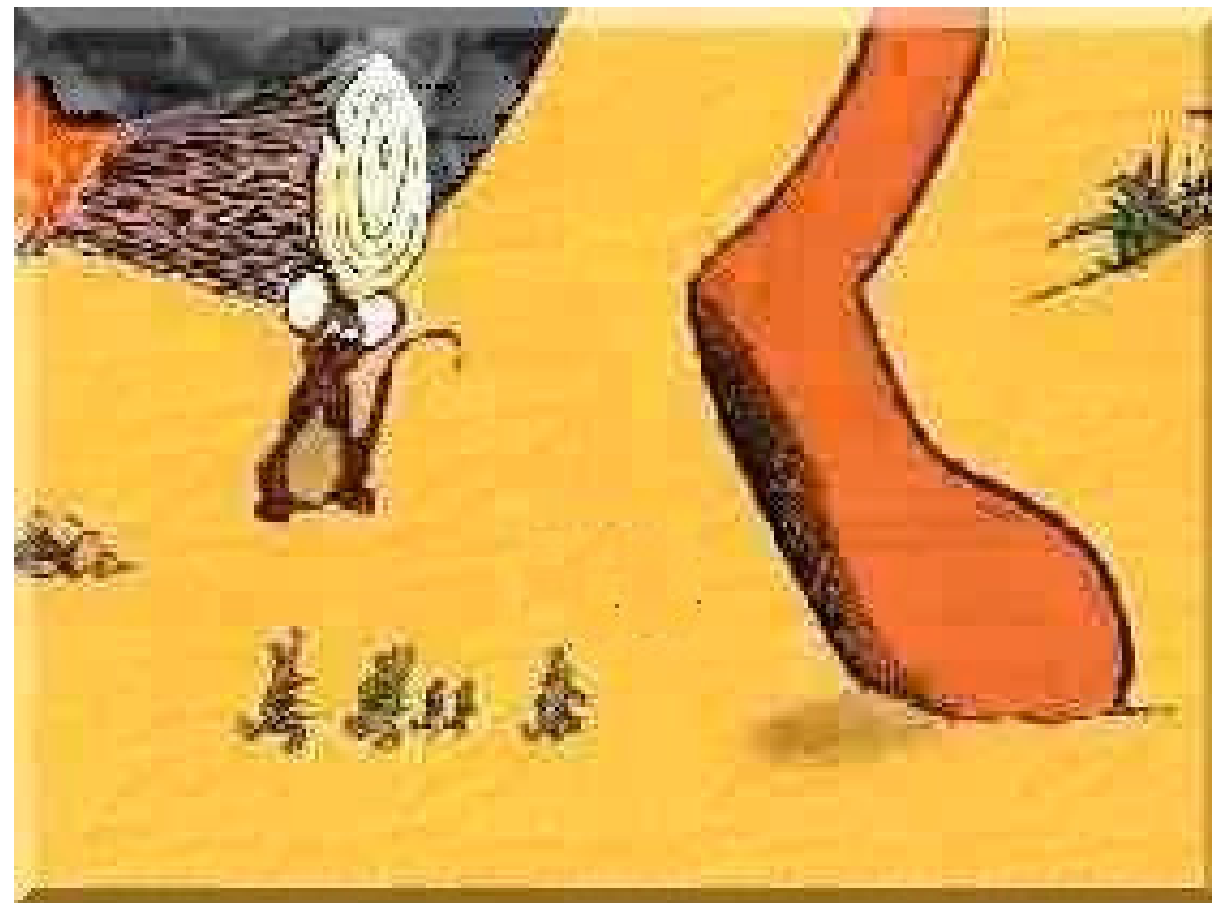
"אינכם צריכים לפחד ממני" אמר "רק תזכרו להתנהג יפה כלפי אלה שלא גדולים כמוכם."

מוש הביט לרגליו ושמע את הקולות החלושים שלהם, ואת התנועות הזעירות שגרומבלים עשו בידיהם.

עכשיו במערה בהירה ישבו פיקסי ומוש
ושתו מיץ.

הוא הסתובב וירד במדרון ההר והגרומבלים
הקטנטנים רצו מהר להסתתר.

וכך פיקסי עזרה למוש והוא הודה לה מאוד.
הם שוב צחקו ושיחקו ביחד וגם עינו
התרפאה מהר.

ומוש שאל "האם הם יישארו לתמיד קטנים
כאלה?
"הם לא יגדלו עד שליבותיהם לא יעשו
טובים" ענתה פיקסי.

ומוש למד מאז שלא צריך לפחד,
אלא ללכת ולספר למישהו, כשאחר מתנכל לך.